

A mi óvodánk

Hamarosan eljön az ideje, hogy eldöntsük, gyermekünket melyik óvodába irassuk. Nehéz döntés előtt állnak a szülők hiszen az elkövetkezendő néhány évben ezen döntésük fogja meghatározni mindennapjaikat. Ezért döntöttünk úgy, hogy egy kis segítséget nyújtván megírjuk

deze, feldíszítve mindig az aktuális ünnepeknek megfelelően. Kisebb játszóhelyekre osztva a teret alakítottak ki hangulatos légkört a gyerekek számára. Persze a GALÉRIA a toplista tetején áll a gyerekeknél. Ami kisebb nehézséget okoz: a szűk folyosó. Itt a türelem és a megértés a kulcsszó. Ez van! De sok jó ember kis helyen is elfér – ez a kulcsmondatunk!

S essen egy pár szó az ÓVÓNENIKRŐL is, hiszen ez is döntő lehet az óvodaválasztáskor.

Nincs okunk panaszra!

Kiválóan felkészített nagy tapasztalattal rendelkező óvónők várják gyermekeiket! Képzéseken való részvételük garancia arra, hogy sikeresen felkészítik gyermekeinket az iskolára, mindig naprakészek a legújabb oktatási szemléletekről. Rengeteg program szervezésével fáradoznak gyermekeink szórakozása érdekében, amit csak köszönni tudunk! Fellépésekre felkészítik őket amivel még nem vallottak szégyent. Havonta jön hozzájuk ovi-mozi,

ezt a cikket. Mi is átestünk ezen a megpróbáltatáson és bizony jól jött volna a „jótanács”, egy szülői szemmel megalkotott vélemény, a „*Hová vigyem a gyermeket oviba?*” kérdésre adott elfogulatlan válasz. Nem a fenntartó illetve óvónő szemével megalkotva, hanem megtapasztalva. Ezért szeretnénk bemutatni a MI ÓVODÁNKAT.

Már 100 éve hűségesen várja a szorongó kis óvodásokat (és szülőket) akik csak addig szorongnak míg be nem lépnek a kapun ahol eléjük tárul a nem mindennapi látvány ami nem más mint a HATALMAS UDVAR. Tele szebbnél szebb játékokkal: homokozóval, mászó-kával, nagy büszkeségünkkel a várral és persze a csúszdával.

A játékok nagy része természetesen szülői segítséggel és hozzájárulással jött létre, mint ahogy ez manapság szokás. A növényzet már-már vadregényes amit folyamatosan rendben tartanak, ritkítanak a jobb áttekinthetőségért, a gyerekek biztonsága érdekében. Ebben a munkában a dajka nénik óriási részt vállalnak és persze az intézmény karbantartói is. Véleményünk szerint a szabad levegő, a mozgás igen nagy szerepet játszik gyermekeink egészséges fejlődésében, ezért gondoljuk, hogy ez egy hangsúlyos része az óvodaválasztásnak, mert jó időben a nap nagy részét kint töltik a gyerekek.

Beljebb haladva egy igen családi hangulat fogad minket az óvoda épületében. Tágas csoportszobák esztétikusan beren-

bűvész, színészek. A nagycsoportosok hetente egyszer uszodába járnak váltott csoportban. Az óvónők munkáját gyógytornász és logopédus is segíti heti egy alkalommal.

Néhány szó a végeredményről is! Sok-sok óvodánkból kikerülő gyermek kitűnő tanuló és tehetséges, amit csak kívánni tudunk nektek szülőársainknak, akik a NAGY DÖNTÉS előtt reszkető szívvel felteszitek magatokban a kérdést:

HOVÁ ÍRASSAM? A mi válaszuk: A DÓZSA GYÖRGY ÚTI OVIBA, mert itt egyszerűen jó!

Sikeres óvodaválasztást kíván és reméli, hogy segítséget nyújtott:

**Lustyikné Hován Piroska,
Buzásné Hegedűs Éva,
SZMK-tagok**

Szloszjár Emília

(1946–2006)

Ismét gyászol a gimnázium. Türelemmel viselt, hosszú szenvedés után elhunyt Szloszjár Emília orosz-francia szakos tanár. Egyike volt az alma mater leghűségesebb tanítványainak. Itt érettségizett, itt kezdte pályáját, innen vonult – betegsége miatt – nyugdíjba.

Fiatalon minden jó megadatott neki az élettől.

Szüleinek egyetlen gyermeke volt, a szűkebb család első generációs értelmiségi tagja. Édesapja a város közkedvelt férfi fodrásza, édesanyja bolgárkertész család leszármazottja. A festői Körös-parton nőtt fel, biztonságos anyagi körülmények között, a családi örökségként kapott villaszerű épületben, körötte hatalmas kerttel. A szorgalmas, kitűnő nyelvértékű diák útja egyenesen vezetett az egyetemre, majd kezdőként felnevelő iskolájába. Diákként és tanárként bejárta Franciaországot, a Szovjetuniót. A munka aszkétája volt. Önmagával és diákjaival szemben támasztott követelményeknek igyekezett megfelelni. Talán túlságosan is. Amit tett, az mindig nagyon fontos volt számára, a legfontosabb: azt csak szívvel lélekkel lehetett tenni. Nem mindenki tudott Vele lépést tartani, és ezt nagyon nehezen viselte. Kérlelhetetlen kritikusként volt.

Amíg az orosz nyelv kötelező tárgyként szerepelt, azt vette nagyon komolyan. Élete utolsó percéig – függetlenül a forgandó politikai divatoktól – jó szívvel emlékezett vissza a *Ki tud többet a Szovjetunióról?* című versenyekre, melyeken diákjaival megismertette a hatalmas ország kultúráját, értékeit, s juttatta őket maradandó élményekhez, és megtanította őket a kötelező munkán felül, önzetlenül dolgozni.

Amióta újraéledt a gimnáziumi évkönyv, tevékeny részese volt megalkotásának. Neki köszönhető az a hatalmas archív képanyag, amely nélkül ma szegényebb lenne az intézmény története. Szerkesztőként egyszerre volt könnyű és nehéz dolgozni Vele. Könnyű volt, mert amit elvállalt, azt a lehető legnagyobb pontossággal végezte el. És ez így volt más feladataival is. Nehéz volt, mert ezt következetesen megkövetelte munkatársaitól is. Az értékek megszállottjaként élt. Csak könyvekre, utazásokra, színházra és hangversenyekre költött, és egyetlen gyöngyjére, a Szamos marcipánra. Legnagyobb értékei közt tartotta számon a szülői szeretetet. E téren sem kért felmentést kötelezettsége alól, még akkor sem, amikor erre a lehető legnagyobb indoka volt: a saját egészsége.

Ahogy haladt az idő lassanként minden ellene fordult. Szívósan végzett munkája mellett nem talált igazi társra. Rajongva szeretett Édesanyja korán elhagyta őket, Édesapja tartós ápolásra szorult. Munkája is „kiszaladt” alóla. A rendszerváltás lázában az orosz nyelv kihalt a középiskolákból, a francia pedig nem volt annyira közkedvelt, hogy biztosította volna teljes foglalkoztatását. Utolsó aktív éveiben a „kicsiket” felügyelte délután. Ezt is nagyon komolyan vette. De a nyelvtanítás mindig nagyon hiányzott Neki.

Édesapja betegsége álladékos igényelt, és Ő ezt zokszó nélkül vállalta. Amikor kiderült saját betegsége, halogatta a beavatkozást, mert tudta, hogy az Édesapjának szüksége van rá. S amikor őt is elvesztette, már minden késő volt. A Körös-parti ház is teherre vált. A hatalmas kerttel nehezen birkózott, a közművek hiánya betegségének elhatalmasodásával szinte tragikusá vált. És nagyon rossz volt látni, ahogy kiszolgáltatottság testileg is, lelkiileg is összeroppantotta. Ő, aki mindig kemény és kérlelhetetlen volt, megtanult félni és megalázkodni. Szemének romlása megfosztotta legnemesebb szórakozásától, az olvasástól és a televíziótól is. Egyetlen társa a rádió maradt, ez jelentette a kapcsolatot a külvilággal élete utolsó pillanatáig. Munkája mellett csak kevesekkel tartott közeli baráti kapcsolatot. Betegsége elhatalmasodásakor derült ki, milyen sokan szerették. Otthonában segítettek elvégezni a felszaporított munkákat, amikor el kellett hagynia, szinte naponta volt látogatója. A halálra olyan keményen és tudatosan készült, mint ahogy élt. Az iskolára hagyott virágai közvetlenül, kollégái, diákjai emlékei közvetetten őrzik emlékét.

Kedves Emike! Nyugodj békében, s pihend ki az utolsó évek megpróbáltatásait. Búcsúzik Tőled kollégáid nevében is:

Kutas Ferenc